

בג"צ 2888/21 - אריאל פורמנובסקי נ' בית הדין הארצי לעבודה

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"צ 2888/21

לפני:

כבוד השופט נ' סולברג

כבוד השופטת ע' ברון

כבוד השופט א' שטיין

העותר:

אריאל פורמנובסקי

נגד

המשיבים:

1. בית הדין הארצי לעבודה

2. בית הדין האזורי לעבודה - תל אביב (בת ים)

3. כבוד השופט אילן איטח

4. כבוד השופטת כרמית פלד

5. המוסד לביטוח לאומי

עתירה למתן צו על-תנאי

בשם העותר:

בעצמו

פסק-דין

השופט נ' סולברג:

1. עניינה של עתירה זו בבקשת העותר, כי נורה על ביטול החלטת בית הדין הארצי לעבודה, מיום

17.1.2021, בבר"ע (ארצי) 28365-10-20 (סגן הנשיאה א' איטח), שעל-פיה נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש העותר על פסק הדין של בית הדין האזורי לעבודה, בב"ל (אזורי נצ') 38381-09-18 (הרכב השופטת כ' פלד). בפסק הדין נדחה ערעור העותר על החלטות המוסד לביטוח לאומי בעניינו, משנמצא כי הערעור הוגש בשיהוי ניכר, מבלי שניתן לכך הצדק סביר.

2. ביום 23.9.2018 הגיש העותר ערעור לבית הדין האזורי לעבודה, על החלטת המל"ל, שבגדרה נקבעה לו נכות זמנית, בעקבות תאונת דרכים שגרמה לו לפגיעה גופנית. המל"ל הגיש בקשה למחיקת הערעור. בין היתר, טען המל"ל, כי הערעור מופנה כלפי החלטה שניתנה כ-9 חודשים קודם לכן, ביום 23.1.2018. משכך, ההחלטה הפכה חלוטה, ולא ניתן עוד לערער עליה. בית הדין האזורי קיים דיון בעל-פה, ובמהלכו טען העותר כי החלטת המל"ל לא הובאה לידיעתו, עד לחודש אוגוסט 2018. בעקבות טענת העותר, נקבע הערעור לשיבת הוכחות, שנועדה לבירור השאלה, אימתי נודע לעותר על החלטת המל"ל בעניינו; לאחריה, ביום 5.10.2020, ניתן פסק הדין של בית הדין האזורי לעבודה, שבמסגרתו נדחה ערעור העותר, מחמת השיהוי בהגשתו. נקבע, כי "במסגרת חקירתו הנגדית של [העותר] הוכח כי מסמכים רבים אשר שלח [המל"ל] לכתובתו הרשומה של [העותר] במשרד הפנים, אכן הגיעו לידי של [העותר], שכן [העותר] ביצע פעולות שונות בעקבות קבלתם". בהמשך נקבע, כי "מצאנו את הכחשתו הגורפת של [העותר] רפה ולא משכנעת. [העותר] לא סיפק הסבר מניח את הדעת לעובדת היותו מודע להחלטות שונות של [המל"ל]".

3. על פסק הדין של בית הדין האזורי, הגיש העותר בקשת רשות ערעור לבית הדין הארצי לעבודה. ביום 17.1.2021 דחה בית הדין הארצי את בקשת רשות הערעור. בהחלטה נקבע, כי "שליחה וקבלה של דואר [מהמל"ל לעותר], שנעשתה במשך שנים באופן תקין, מספיקה על מנת לבסס את החזקה כי דבר דואר שנשלח על פי פרטי מען תקינים מגיע ליעדו תוך זמן סביר". אשר לעניינו הפרטני של העותר, צוין כי "בית הדין האזורי שקל את הראיות אשר היו בפניו, וקבע קביעה עובדתית, כי אין לקבל את גרסתו של [העותר] [...] [העותר] כשל מלסתור את החזקה".

מכאן העתירה שלפנינו.

4. בעתירתו מעלה העותר שורה של טענות נגד החלטת בית הדין הארצי לעבודה, ופסק הדין של בית הדין האזורי. טענותיו של העותר נטועות כולן במישור הערעורי. לדבריו, בתי הדין לעבודה, על

ערכאותיהם השונות, פעלו "בשרירותיות ובחוסר סבירות", בדחותם את הערעור שהגיש על החלטת המל"ל, אך מחמת השיהוי שדבק בו, וזאת מבלי לייחס כל משקל לטענתו, כי החלטת המל"ל לא הגיעה לידיו, אלא בחלוף חודשים רבים מעת שניתנה.

5. לאחר עיון בעתירה ובנספחיה, באנו לכלל מסקנה כי יש לדחותה על הסף, וזאת מבלי צורך להיזקק לתשובה מאת המל"ל.

6. ראשית, דין העתירה להידחות על הסף מחמת השיהוי הניכר שדבק בהגשתה-שלה, למעלה מ-3 חודשים לאחר שניתנה החלטת בית הדין הארצי לעבודה. "אילו היתה קיימת אפשרות לערער על פסק הדין, ב'גלגול שלישי', ו[העותר] היה פונה בשלב כה מאוחר לבית המשפט, היה ערעורו נדחה מן המרשם לאלתר. הגשת עתירה, ודאי אינה מצדיקה יחס מועדף. הטעם העיקרי לקציבת מועד להגשת ערעור, נובע מעקרון סופיות הדיון, ומהצורך בוודאות משפטית. על הפונים לבית המשפט לדעת, כי ההתדיינות לא תימשך עד אין קץ" (בג"ץ 1459/21 טיקוצ'ינסקי נ' בית הדין האזורי לעבודה ת"א-יפו, פסקה 12 (25.3.2021)). כך לגבי כל עתירה ועתירה, ועל אחת כמה וכמה בזו שלפנינו, שבה מלין העותר על כך שתביעתו בבית הדין האזורי לעבודה, נדחתה מחמת שיהוי בהגשתה. חלף הפקת לקחים, והקפדה על לוחות הזמנים, בחר העותר שוב לשקוט אל שמריו, ולהשתהות בהגשת העתירה; "כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה [...] נעשית לו כהיתר" (בבלי, יומא פו, ע"ב). די אפוא בטעם זה לבדו, כדי להביא לדחיית העתירה על הסף.

7. מעבר לכך, נראה כי העתירה שלפנינו 'לוקה בכפליים'; טעם נוסף יש לדחייתה על הסף. כפי שנפסק לא אחת, בית משפט זה אינו יושב כערכאת ערעור על פסק הדין של בית הדין הארצי לעבודה; התערבותו בכך מוגבלת ביותר, והיא שמורה למקרים חריגים בלבד, שבהם נמצא כי מתקיימים שני התנאים המצטברים הבאים: נפלה טעות משפטית מהותית בפסק הדין, ושיקולי צדק מחייבים התערבות בנסיבות העניין (ראו: בג"ץ 525/84 חטיב נ' בית הדין הארצי לעבודה, פ"ד מ(1) 673 (1986)). במקרה שלפנינו, נראה כי שני התנאים הללו אינם מתקיימים: בהחלטת בית הדין הארצי לא נפלה כל טעות משפטית, לבטח לא מהותית; גם שיקולי צדק אינם בנמצא.

על כן, דין העתירה להידחות על הסף - והיא נדחית בזאת.

משלא נתבקשה תגובה, ואך מן הטעם הזה, לא נעשה צו להוצאות.

ניתן היום, י"ד בתמוז התשפ"א (24.6.2021).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט